

PÅ BESÖK I PARADISET

TEXT & FOTO PELLE HYBBINETTE

Paradiset. Vad är det för något, egentligen? Är det en plats? Ett kommersiellt påhitt? Ett högre ställe några av oss hamnar i när det här livet tar slut? Eller är det en karibisk ö?

Jag vet inte, men de flesta nämnde just ordet "paradiset" då vi i slutet av förra året berättade att vi funderade på att flytta till Barbados. På grund av jobb och utbildning hade vi möjlighet att flytta ett halvår utomlands, i princip varsomhelst i världen. Vi utgick från en "önskelista" med fyra punkter. Vi ville till Afrika, vi behövde ett universitetssjukhus för studier, bra vågor och gärna ett spansktalande land.

Det blev varken Afrika eller något spansktalande land. Efter en lång rad e-mail och telefonsamtal blev det Barbados. Vi bestämde oss bara några veckor innan det bar iväg. Planet lyfte från ett Kastrop i tät morgondimma och snöblandat regn. När vi satt där på planet visste vi nästan inget om ön, men någonstans bak i huvudet ekade ordet; Paradis.

Chocken då vi landade på ön i hettan, trötta och jet-lagade med våra tre barn (då 5, 3 och 0,5 år) var total! Paradiset som alla talat om tidigare kändes enormt långt borta... De första dygnen visade ön sina sämsta sidor. Det kändes som att Barbados bara var sönderexploaterade stränder, flippade försäljare och galen trafik, på vägar utan trottoarer. Inte kul, särskilt inte med barn. Solen stekte brutalt. Det var som att hotellen var staplade ovanpå varandra... Verkligheten kändes överklig och artificiell. Och överallt, dessa feta, grisrosa och sönderbrända turister.

Desperation. Vad hade vi gett oss in på?

Efter några dagar började pusselbitarna falla på plats. Först bostad och bil. Sedan jobb, dagis, skola.

Även om vi både bott och rest en hel del i utlandet slogs jag den första tiden av hur annorlunda, exotiskt och svårbegripligt mycket var. Jag försökte frenetiskt förstå och tolka det jag såg och alla jag träffade. Alla intryck skapade ett starkt behov av att hitta någon form av uttryck. Det var genom mötena med människorna jag träffade som porträtten kom till.

Det var (och är!) svårt att förstå och acceptera alla kontraster på ön. Från svart till vitt från rikt till fattigt. Frågor om slaveri, kolonisation och hudfärg är ständigt närvarande. Inte minst i alla diskussioner och möten. Segregationen är total och klyftorna enorma. Stundtals känns det som att Barbados egentligen består av ett antal öar, som helt existerar var och en för sig. Utan någon som helst koppling sinsemellan. Samtidigt är Barbados en smältdegel av just möten, mellan människor, kulturer, nationaliteter och religioner.

Vissa saker med flytten var lättare än andra; att träffa nytt folk till exempel gick mer eller mindre av sig självt. Dels underlättar som vanligt allt gemensamt som följer med brädintresset. Men kanske ännu viktigare är att alla pratar med alla! Hälsar du inte på dem du möter på gatan tycker folk att du är färdig. Dessutom upplevde jag det som att tiden går långsammare på Barbados. Det är en fysisk omöjlighet att stressa i värmen, vilket gör att folk har och tar sig tid att mötas, prata och ta det lugnt. Att försöka påskynda någon eller något får oftast motsatt effekt.

Många saker är dyra på ön, allt importerat exempelvis. Eller vad sägs om 50 spänn för en liter yoghurt eller 25 för en liter mjölk. Bäst är att försöka hitta lokala marknader och handla mat efter säsong. Fisken är billig och sagolikt färsk!

Några av de saker jag hade störst behållning av var att dagligen surfa i 28 gradigt turkost hav med jättesköldpaddor och stingrockor. Att inte bara besöka, utan faktiskt bo i en ny verklighet. Att lära känna nytt folk från hela världen. Att se barnen på några månader lära sig engelska, eller ännu bättre bajanska som den starka creolinfluerade

Bougainvillea

“ Det är en fysisk omöjlighet att stressa i värmen, vilket gör att folk har och tar sig tid att mötas, prata och ta det lugnt. Att försöka påskynda någon eller något får oftast motsatt effekt. ”

Uppre till vänster: Ollie av mig.
FOTO PAUL IRIE WILSON

Mitt: Det är med något generad stolthet jag skriver denna bildtext. Detta är alltså min son, som står upp och surfar på en bodyboard utan tenor. På en våg som han själv fångat. Å ena sidan är jag stoltare än vad orden räcker till, å andra sidan avundsjuk. Tänk att få börja sin resa som surfare, i turkost, 28-gradigt vatten, vid 5 års ålder...

Längst ner: Med lite hjälp att komma på vägen, en flytkudde och cyklop surfar Sonja som om det inte fanns någon morgondag! Eller som hon helt ogenerat summerar de flesta åken: – Det var den största vägen idag!

Till höger: Brad är från ön, men bor och pluggar i San Diego. Han besitter en stil och ett flyt i sin åkning omöjlig att beskriva med ord, denna nollie backtail inkluderad. Bilden är tagen mitt i huvudstaden Bridgetown. 20 meter bakom mig satt en vild apa och åt på en mango.

dialekten kallas. En sak som jag inte kunde förutse, men som gjorde starkt intryck var att vara minoritet. Att som enda vita pappa lämna på skola och dagis var en ögonöppnande och lärorik erfarenhet.

Det bästa med vistelsen var nog ändå att uppleva allt tillsammans med familjen. Alldeles för ofta här hemma blir det som att vi föräldrar gör saker för barnen. Hur många gånger har jag inte, blek-fet i hyn, stått och huttrat i simhallen medan barnen leker och har roligt... När man står där på det kalla, kaklade golvet, blir det lätt att tankarna flyger iväg. Man blir frånvarande. På Barbados däremot gjorde vi fler saker tillsammans, på lika villkor. Att gå på marknaden, hänga på stranden, surfa, simma, träffa folk och bara njuta. Det kändes lättare att vara närvarande. I nuet. Frågan är om det inte är just det, att vara närvarande, som är paradiset.

Till höger: Graduation! Vid 4 års ålder slutar man dagis och börjar skolan. Det är en stor dag som firas med pompa och ståt. Och ballonger. Dagiset hette Kingdom Kidz och det tog ett tag innan vi riktigt förstod varför. Ramsorna och visorna som barnen fick lära sig handlade uteslutande om "Jesus, heaven and the allmighty father". Vi tyckte till en början att det var lite exotiskt och roligt. Dock kändes det ganska skönt när de slutade dagis. Inte minst efter att ha varit med på Graduation, då delar av personalen bad och sjöng i tungor!

Till vänster ovan: Games day i den stekande solen. Cane Vale är en primary school för åldrarna 4-11 år. Skolverksamheten bedrivs i två små rum på bottenvåningen av huset på bilden. 45 elever trängs tillsammans med rektorn (i vit skjorta) och en annan lärare. Disciplinen är total. Slag med linjal på fingrarna och "face the wall" (skamvrå) hör till vardagsrutinerna. Dessbättre behöver bestraffningarna sällan användas, då det är just ordning och reda som gäller.

Till vänster mitten: Uppvärmning på simskolan. Även här var det hårda bud. Den som inte självmant hoppade i skvätte läraren vatten i ansiktet på. Vi tittade vettskrämt på de första gångerna men innan vi hann byta simskola eller avbryta hade barnen lärt sig simma.

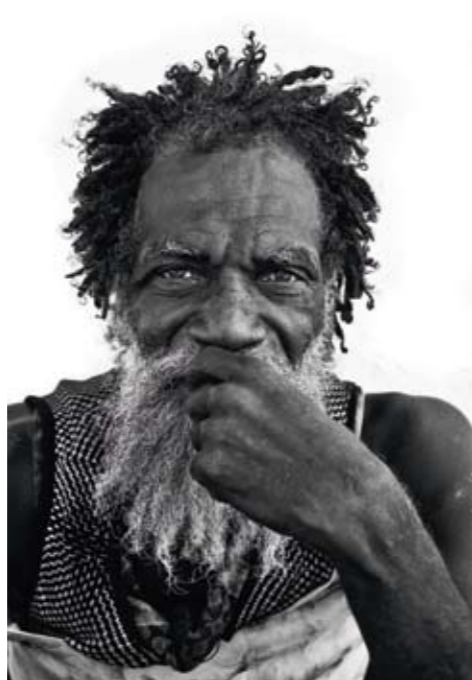
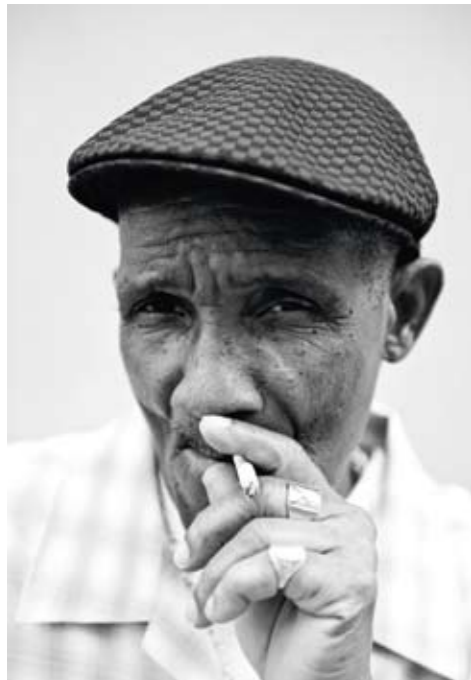
Till höger: Meny på Sips n Snax. Maten på ön är inte så influerad av det Karibiska köket som man skulle kunna tro.

PORTRÄTT FRÅN PARADISET

Så snart vi kommit i ordning på ön började jag porträttera folk jag mötte. Jag hade ingen direkt tanke eller plan med bilderna. Jag ville lära känna och förstå min omgivning och fascinerades av alla jag mötte. Resultatet i datorn

när jag gjorde ansiktena svart vita var magiskt. Bilderna kom till på väldigt olika sätt. Vid ett tillfälle spände jag upp en vit fond i en gränd och frågade förbipasserande om jag fick fotografera dem. Några gånger hängde jag bakom ett köpcenter. Några av personerna är hemlösa.

Kontrasten - vit man med dyr digitalkamera fotograferar svart man utan pengar / bostad - väckte stundtals mycket starka känslor, både i mig själv och omgivningen. Vid ett tillfälle blev stämningen riktigt hetsk.

INTEGRATE
PERFORMANCE & STYLE

I/O BLUE MASHUP GOGGLE & MAZE LAGO PRO HELMET SCOTTY LAGO smithoptics.com